

Sang, Suor i Esperanza

Estimats membres:

En moments com aquest, on impera la inquietud i la preocupació pel futur, sempre ve a la ment la famosa frase de Winston Churchill.

Per descomptat, a curt termini, ASEICA s'ha de solidaritzar amb tots aquells que estan soffrint en carn pròpia els efectes del SARS-CoV-2 com a pacients o afins directes. Afortunadament, malgrat les deficiències que es fan aparents aquests dies, tenim una cobertura social i sanitària prou robusta que permet ser optimista sobre la seva curació. El repte, òbviament, és el d'evitar que el sistema col·lapsi, per la qual cosa té bastant rellevància el que insistim a perseverar en la implementació de les normes de conducta i disciplina social que són necessàries per a evitar la disseminació d'aquest virus.

Aquesta és una situació també de "suor" per a tot el personal hospitalari del país que ha de bregar amb aquesta emergència social inesperada. Aquí, m'agradaria dedicar un especial record a tots els nostres membres oncòlegs que, en aquests dies, estan implicats i implicades en com lluitar amb aquest problema en els seus serveis, com gestionar la pèrdua de personal per infeccions, com evitar la infecció de tipus de pacients amb càncer especialment susceptibles al SARS-CoV-2 i com tractar als que ja han estat infectats. Aquesta labor, ho sé de pròpia mà, implica també el disseny de noves polítiques de monitoratge extrahospitalari de pacients en revisió post-tractament i de com bregar logísticament amb la gestió intrahospitalària de les noves admissions. A tots ells, ànim i, sobretot, gràcies per estar al peu del canó!

També m'agradaria reconèixer el treball dels quals som "bàsics" i que, en aquests moments, ens toca ser "sofridors a casa". Que estiguem a casa no significa que no estiguem en acció. Al Twitter podem seguir l'activitat de molts de nosaltres gestionant telemàticament els seus grups de recerca, escrivint projectes i articles científics i informant el públic de manera clara i precisa de quins són els fonaments d'aquesta malaltia.

M'agradaria subratllar també l'encomiable l'esforç de molts científics i centres de recerca per a posar a la disposició del nostre sistema nacional de salut l'equipament i reactius necessaris per a la realització de proves diagnòstiques en el cas que aquestes es necessitin de manera urgent. I també a aquells i aquelles

que, en aquests moments, segueixen de reguarda en els centres de recerca per a assegurar el funcionament dels equips i dels serveis més essencials.

Permeteu-me, no obstant això, acabar aquesta carta canviant la famosa frase de Churchill (espero que em perdoni). Crec que no és temps de llàgrimes sinó d'esperança. D'aquesta sortirem, amb major o menor dificultat, però sortirem. I, cosa que és més important, aquesta crisi ens està permetent redescobrir coses que s'estaven oblidant i intentant desmantellar durant aquests últims decennis. D'una banda, està clar que sense un sistema públic de sanitat i de benestar social aquesta crisi hagués estat molt pitjor tant en cost de vides com en impacte social. D'altra banda, per fi s'està veient, lamentablement en forma pràctica i d'emergència, l'important que és tenir un sector científic i tecnològic robust per a afrontar reptes com el que estem sofrint. Lamentablement, com gairebé sempre, el govern i la societat sol es recorda de Santa Bàrbara quan trona. Serà labor nostra, i per descomptat de ASEICA, que els ressors d'aquest tro serveixin per a, per fi, canviar la dinàmica negativa i de desídia que el sistema d'I+D+i del nostre país ha sofert al llarg d'aquests últims anys. Els científics no som un luxe: som aquí per a ajudar i, sobretot, per a desenvolupar noves vies per a curar i diagnosticar als pacients de les malalties de sempre, de les noves i, per descomptat, de les que encara desconexem que vagin a venir.

Una abraçada a tots i totes!

Dr. Xosé R. Bustelo
President, ASEICA